

เทคนิคการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย

ณัฐธนธีรา ศรีภา¹

ความนำ

เป็นที่ยอมรับกันว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นภาษากลางภาษาแรกของโลก เพราะมีการพูดกันอย่างกว้างขวางในหลายประเทศทั่วโลก แม้ในบางประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ก็ยังมีการใช้ภาษาอังกฤษกันโดยทั่วไป ทั้งนี้เพื่อการติดต่อสื่อสารในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนผ่านอินเทอร์เน็ต การฟังข่าวจากวิทยุ การชมข่าวและภาพยนตร์ทางโทรทัศน์หรือเว็บไซต์ การอ่านคู่มือทางด้านวิชาการต่างๆ เป็นต้น หรือใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ เช่น ใช้ภาษาอังกฤษในการบิน ใช้ภาษาอังกฤษในการทูต เป็นต้น นับว่าภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากและยาวนานทั้งในสังคมและวิถีชีวิตของคนทั่วโลก รวมถึงคนไทยด้วย ปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษยังมีบทบาทและมีความสำคัญมากขึ้น ซึ่งอาจกล่าวจำแนกได้ในมิติต่างๆ ดังนี้คือ 1) มิติด้านการศึกษา ภาษาอังกฤษมีความสำคัญในฐานะเป็นสิ่งที่ช่วยปูทางด้านการศึกษาดังแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันซึ่งเป็นการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นศตวรรษที่ทุกคนจะต้องศึกษาเรียนรู้ตลอดชีวิต และให้ความสำคัญกับทักษะการเรียนรู้ (Learning Skill) เพื่อให้สอดคล้องกับทักษะของคนในศตวรรษที่ 21 อันได้แก่ การเรียนรู้ 3R x 7C ซึ่ง 3R คือ Reading (อ่านออก) Writing (เขียนได้) และ Arithmetics (คิดเลขเป็น) และ 7C คือ Critical Thinking and Problem Solving (ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา) Creativity and Innovation (ทักษะด้านการสร้างสรรค์ และนวัตกรรม) Cross-cultural Understanding (ทักษะด้านความเข้าใจความต่างวัฒนธรรม ต่างกระบวนทัศน์) Collaboration, Teamwork and Leadership (ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ) Communications, Information, and Media Literacy (ทักษะด้านการสื่อสารสารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ) Computing and ICT Literacy (ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร) และ Career and Learning Skills (ทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้) (วิชาการดอทคอม, 2557) ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในศาสตร์ที่นักเรียน นักศึกษาและผู้สนใจต้องการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการค้นคว้าจากตำราต่างๆ ที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษ หรือการค้นคว้าจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งร้อยละ 55 ของเว็บไซต์ทั่วโลกเป็นภาษาอังกฤษ (แคพแพล่น, 2559) รวมถึงการไปศึกษาต่างประเทศ เช่น อังกฤษ อเมริกา แคนาดา หรือประเทศอื่นๆ ดังนั้น ผู้ที่มีทักษะภาษาอังกฤษดี จะสามารถค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ ได้อย่างดีเสมอ 2) มิติของการประกอบอาชีพ พบว่า มากกว่า 1 ใน 3 ของโลกธุรกิจต้องการคนที่ใช้งานภาษาอังกฤษได้ และคนที่พูดภาษาอังกฤษได้ยังมีรายได้มากกว่าร้อยละ 8 จากรายได้ปกติอีกด้วย (แคพแพล่น, 2559) หากทำธุรกิจในต่างประเทศก็จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ดังนั้น การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่ดีจะช่วยเพิ่มศักยภาพในการหางานและการทำงาน 3) มิติแห่งประชาคมอาเซียน (Asian Community: AC) หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN) ซึ่งมีการแบ่งประชาคมย่อยออกเป็น 3 ประชาคม ได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคง

¹ ปริญญาโท., อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย

อาเซียน (ASEAN Political and Security Community: APSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asean Economics Community: AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Asean Socio-Cultural Community: ASCC) นั้น ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประชาคมย่อยที่ 2 อันมีพันธกิจหลัก คือ การเคลื่อนย้ายแรงงานมีฝีมืออย่างเสรี (Free Flow of Skilled Labour) ดังนั้น ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีย่อมมีความได้เปรียบทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและทำงานในประเทศอื่นที่มีค่าจ้างแรงงานสูงกว่า

เมื่อภาษาอังกฤษมีบทบาทและมีความสำคัญในชีวิตประจำวันเพื่อการติดต่อสื่อสารในมิติต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ทุกคนไม่ว่าเพศใดวัยใด จึงควรพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเองให้ดีขึ้นทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและรองรับกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมโลกในปัจจุบัน ผู้เขียนเห็นว่าการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษนั้น สำหรับผู้ที่มิได้เป็นเจ้าของภาษา ส่วนใหญ่ย่อมออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีสำเนียงแตกต่างกันออกไป ซึ่งบางครั้งหรือบ่อยครั้งเป็นอุปสรรคต่อการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้น จึงควรฝึกออกเสียงต่างๆ ในภาษาอังกฤษ (English Pronunciation) ทั้งเสียงพยัญชนะและเสียงสระให้ถูกต้องชัดเจน แต่ในบทความนี้ผู้เขียนใคร่ขอนำเสนอการฝึกออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย เพราะพบว่าคนไทยส่วนใหญ่ที่ได้รับการฝึกฝนมักมีปัญหาเรื่องการออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวนี้อย่างมาก ดังนั้น ในบทความนี้ผู้เขียนขอนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย โดยจำแนกออกเป็นสี่ประเด็น ได้แก่ 1) ความหมายของเสียงพยัญชนะ 2) กระบวนการออกเสียงพยัญชนะ 3) เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ และ 4) เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความหมายของเสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาโดยที่ลมจากปอดได้ผ่านหลอดลมและกล่องเสียงในลำคอ เมื่อมาถึงช่องปากจะถูกสกัดกั้นด้วยอวัยวะหนึ่งคู่ เรียกว่า “ฐานกรณ์”

ฐานกรณ์ (Articulator) ประกอบด้วย อวัยวะที่ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ อยู่ส่วนบนของเพดานปากหรือช่องปาก เรียกว่า “ฐาน” (Passive Articulator หรือ Upper Articulator) ได้แก่ ริมฝีปากบน ฟันบน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน และอวัยวะที่สามารถเคลื่อนไหวได้ อยู่ส่วนล่างของช่องปาก เรียกว่า “กรณ์” (Active Articulator หรือ Lower Articulator) ได้แก่ ริมฝีปากล่าง ฟันล่าง และลิ้นไก่ สำหรับลิ้นไก่นั้น นอกจากจะจัดว่าเป็นอวัยวะออกเสียงที่สามารถเคลื่อนไหวได้แล้ว ยังถูกจัดอยู่ใน Upper Articulator อีกด้วย

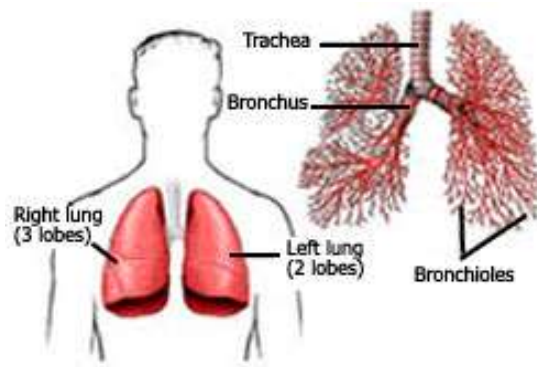
นอกจากนี้ ลมที่กระทบอวัยวะที่แตกต่างกันก็จะทำให้เกิดเสียงพยัญชนะที่แตกต่างกันด้วย เช่น ในกรณีที่กระแสลมจากปอดผ่านกล่องเสียง โดยที่เส้นเสียงไม่สั่นหรือที่เรียกว่าเสียงไม่ก้อง เมื่อลมกระทบกับริมฝีปากบน ซึ่งเป็น “ฐาน” และริมฝีปากล่าง ซึ่งเป็น “กรณ์” จะเกิดเป็นเสียงพยัญชนะ /p/ ในขณะที่จะเกิดเป็นเสียงพยัญชนะ /f/ หากลมกระทบกับฟันบน ซึ่งเป็น “ฐาน” และริมฝีปากล่าง ซึ่งเป็น “กรณ์”

2. กระบวนการในการออกเสียงพยัญชนะ

การออกเสียงพยัญชนะในบทความนี้มีได้หมายถึงการออกเสียงตัวอักษรหรือตัวหนังสืออันเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเขียน แต่หมายถึงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงนั้น หมายถึง หน่วยที่เล็กที่สุดในภาษาที่สามารถแยกความหมายของคำได้ (Encyclopedia Britannica, 2016) เป็นหน่วยเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาใดภาษาหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่นในภาษาอังกฤษ คำว่า thing /θɪŋ/ ซึ่งแปลว่า “สิ่งของ” ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้น คือ /θ/ หน่วยเสียงสระ คือ /ɪ/ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย คือ /ŋ/ เมื่อเราเปลี่ยนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเป็น /s/ ก็จะได้คำใหม่คือคำว่า sing /sɪŋ/ ซึ่งแปลว่า “ร้องเพลง” ส่วนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงนั้นเราเรียกว่า สัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet: IPA) ซึ่งหมายถึง สัทอักษรชุดหนึ่งที่พัฒนาโดยสมาคมสัทศาสตร์สากล (International Phonetic Association: IPA) โดยมุ่งหมายให้เป็นสัญลักษณ์มาตรฐานสำหรับการแทนเสียงพูดในทุกภาษา (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2559) สัญลักษณ์ในสัทอักษรสากลนั้นส่วนใหญ่นำมาจากหรือดัดแปลงจากอักษรโรมัน มีสัญลักษณ์บางตัวนำมาจากอักษรกรีก และบางตัวประดิษฐ์ขึ้นใหม่โดยไม่สัมพันธ์กับอักษรภาษาใดเลย สัทอักษรสากลถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญของนักภาษาศาสตร์ในการบันทึกหรือถ่ายทอดเสียงพูดของมนุษย์ หน่วยเสียงแต่ละหน่วยเสียงจะถูกแทนด้วยสัญลักษณ์ที่แตกต่างกัน สำหรับกระบวนการในการออกเสียงประกอบด้วยอวัยวะสำคัญสามส่วน คือ อวัยวะส่วนที่ทำให้เกิดลม อวัยวะส่วนที่ทำให้เกิดเสียงพูด และอวัยวะส่วนที่เปลี่ยนแปลงลักษณะเสียง ดังนี้

2.1 อวัยวะส่วนที่ทำให้เกิดกระแสลม หมายถึง *อวัยวะส่วนที่ทำให้เกิดการเคลื่อนที่ของกระแสลมหรือจุดเริ่มต้นของกระแสลม อันได้แก่ อวัยวะที่ช่วยในการหายใจ* (Respiratory Apparatus) (ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร, 2548: 8) ในที่นี้หมายถึง ปอด หลอดลม และกระบังลม โดยปกติแล้วอวัยวะทั้งสามส่วนนี้มีหน้าที่หลักคือหายใจ แต่จะมีความสำคัญในการออกเสียงพูดของมนุษย์รวมถึงการออกเสียงพยัญชนะด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 ปอด (Lungs) เป็นอวัยวะที่มีหน้าที่หลัก คือ การหายใจ เพราะต้องทำหน้าที่ในการนำลมหายใจภายนอกจากอากาศที่มีออกซิเจนสูงเข้ามาในปอด โดยต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของกล้ามเนื้อกระบังลม กล้ามเนื้อซี่โครง กล้ามเนื้อรอบๆ ทรวงอกและกล้ามเนื้อช่องท้อง ปอดตั้งอยู่ในช่องทรวงอกตั้งแต่ระดับกระดูกไหปลาร้าจนถึงประมาณชายโครงทั้ง 2 ข้าง ซ้ายและขวา ปอดจะมีกระดูก ซี่โครงและกล้ามเนื้อระหว่างซี่โครงหุ้มเป็นผนังด้านนอก และมีกล้ามเนื้อกระบังลมกั้นด้านล่างระหว่างปอดและช่องท้อง ปอดมี 2 ข้าง คือ ปอดซ้ายและปอดขวา แต่ละข้างจะแบ่งออกเป็นกลีบ ปอดขวามี 3 กลีบ ปอดซ้ายมี 2 กลีบ มีเยื่อหุ้มปอดเป็นพังผืดบางๆ คลุมอยู่ภายนอก ภายในปอดมีถุงลมขนาดเล็กจำนวนมาก ทำให้ปอดมีลักษณะเป็นรูพรุนขนาดเล็กๆ อยู่ในทุกส่วน ปอดจึงมีลักษณะคล้ายฟองน้ำ ดูภาพ 1

ภาพ 1 การผ่าตัดปอดโดยใช้กล้องส่อง

ที่มา : โรงพยาบาลกรุงเทพ, 2552.

จากภาพ 1 จะเห็นว่าภายในปอด จะมีท่อนำอากาศซึ่งเป็นหลอดลมขนาดใหญ่ (Bronchus) อยู่บริเวณซีกปอด จำนวน 2 อัน ซ้ายและขวา และแยกออกมาจากท่อลมใหญ่ (Trachea) เมื่อหลอดลมขนาดใหญ่สองอันนี้เข้ามาภายในปอด จะแยกออกเป็นหลอดลมขนาดเล็กลงจำนวนมาก คล้ายการแยกกิ่งก้านสาขาของต้นไม้กลายเป็นหลอดลมขนาดเล็ก (Small Bronchus) และหลอดลมฝอย (Bronchiole) และสุดท้ายแยกไปเป็นถุงลมขนาดเล็ก (Alveoli) อีกมากมาย ซึ่งที่ถุงลมขนาดเล็ก (Alveoli) เป็นส่วนที่เกิดการแลกเปลี่ยนก๊าซกับหลอดเลือดฝอยในปอด (พนัส เฉลิเมธินยานกร, 2559) สำหรับการออกเสียงพูดของมนุษย์นั้น ปอดถือเป็นแหล่งกำเนิดของพลังงานที่ใช้ในการผลิตเสียง อันได้แก่ กระแสลม (Airstream)

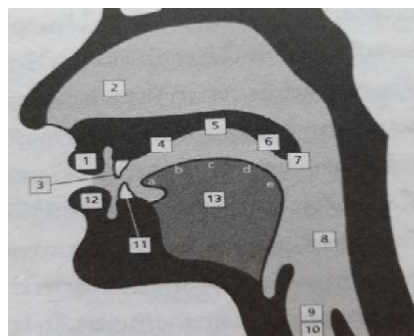
2.1.2 หลอดลม (Bronchus) เป็นทางเดินของอากาศ (ลมหายใจ) นั้น เป็นเนื้อเยื่อชนิดหนึ่งของปอด โดยเป็นส่วนที่อยู่ต่อลงมาจากท่อลมใหญ่ (Trachea) หลอดลมเป็นอวัยวะมีรูปร่างเป็นท่อยาว ผนังเป็นกระดูกอ่อน (เพื่อช่วยการทรงรูปร่างให้คงความเป็นท่อ) และเป็นกล้ามเนื้อเรียบ (หลอดลมจึงตีบและขยายตัวได้) ภายในท่อนำด้วยเนื้อเยื่อผิวที่เป็นเนื้อเยื่อเมือก (พวงทอง ไกรพิบูลย์, 2559)

2.1.3 กระบังลม (Diaphragm) ตามความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง แผ่นกั้นประกอบด้วยกล้ามเนื้อและเนื้อพังผืด แยกช่องท้องออกจากช่องอก มีอาการยึดและหดได้เพื่อช่วยในการหายใจ ส่วนทางการแพทย์ กระบังลมเป็นเนื้อเยื่อที่กั้นแยกระหว่างช่องอกและช่องท้อง ประกอบด้วยกล้ามเนื้อลายและเอ็นกล้ามเนื้อเป็นสำคัญ มีลักษณะเป็นแผ่นบาง รูปโดม มีความหนาประมาณ 0.15-0.33 เซนติเมตร ส่วนความกว้างและความยาวขึ้นกับขนาดของร่างกายแต่ละคน กระบังลม นอกจากมีหน้าที่กั้นแยกช่องท้องและช่องอกออกจากกันแล้ว ยังช่วยในการหายใจ การออกเสียง การเบ่ง การใช้กล้ามเนื้อหน้าท้อง และการเบ่งอุจจาระและปัสสาวะด้วย (อภัย ราษฎร์วิจิตร, 2559)

2.2 อวัยวะส่วนที่ทำให้เกิดเสียงพูด หมายถึง อวัยวะส่วนที่ใช้ในการทำให้เกิดเสียง (ปรารมภ์รัตนโชติกเสถียร, 2548: 8) อันได้แก่ กล่องเสียง (Larynx) และเส้นเสียง (Vocal Cords หรือ Vocal Folds) ดังนี้

2.2.1 กล่องเสียง (Larynx) เป็นอวัยวะที่อยู่ตอนบนสุดของหลอดลม ด้านบนของกล่องเสียงจะอยู่ต่อจากโคนลิ้น ด้านล่างจะเชื่อมติดกันกับกระดูกวงแหวนข้อแรกของหลอดลม ด้านหลังจะสัมพันธ์กับช่องคอตรงบริเวณที่เปิดเข้าสู่หลอดอาหาร (Oesophagus) ด้านหน้าอยู่บริเวณลำคอส่วนหน้า สามารถสัมผัสได้โดยวางทาบ

นิ้วมือลงไปตำคอส่วนหน้า ภายในกล่องเสียงประกอบด้วยกระดูกอ่อนหลายชิ้นซึ่งจัดเรียงตัวกันอยู่ในลักษณะช่วงบนกว้าง ช่วงล่างแคบ ยึดติดกันโดยผังผืด กล้ามเนื้อและข้อต่อ กระดูกชิ้นสำคัญที่ประกอบกันเป็นกล่องเสียงมี 4 ชิ้น คือ Hyoid bone ซึ่งเป็นขอบเขตบนสุดของกล่องเสียง และเป็นที่เกาะของกล้ามเนื้อ Thyroid cartilage ซึ่งอยู่ทางด้านหน้า ส่วนหนึ่งคือบริเวณลูกกระเดือก (Adam's apple) Cricoid cartilage ซึ่งเป็นกระดูกอ่อนที่เล็ก แต่หนาและแข็งแรงมาก อยู่ในระดับต่ำที่สุดในกล่องเสียง ทำหน้าที่เป็นฐานของกล่องเสียง Arytenoid cartilage ซึ่งเป็นกระดูกอ่อนชิ้นเล็กๆ 2 ชิ้น รูปร่างคล้ายปิรามิด อยู่ติดกับผิวด้านหลังตอนบนของ Cricoid cartilage (อมร ทวีศักดิ์, 2542 : 11)

1. ริมฝีปากบน (Upper lip)	10. กล่องเสียง (Larynx)
2. ช่องจมูก (Nasal cavity)	11. ฟันล่าง (Lower teeth)
3. ฟันบน (Upper teeth)	12. ริมฝีปากล่าง (Lower lip)
4. ปุ่มเหงือก (Alveolar ridge)	13. ลิ้น (Tongue)
5. เพดานแข็ง (Hard palate)	a. ปลายลิ้น (Tip of the tongue)
6. เพดานอ่อน (Soft palate)	b. ลิ้นส่วนปลาย (Blade of the tongue)
7. ลิ้นไก่ (Uvula)	c. ลิ้นส่วนหน้า (Front of the tongue)
8. ช่องคอ (Pharynx)	d. ลิ้นส่วนกลาง (Central of the tongue)
9. ช่องเส้นเสียง (Glottis)	e. ลิ้นส่วนหลัง (Back of the tongue)

ภาพ 2 อวัยวะออกเสียง

ที่มา: เคลลีและเจอร์ลด์, 2546, หน้า 6.

2.2.2 เส้นเสียง (Vocal Cords หรือ Vocal Folds) เส้นเสียง หรือ สายเสียง ซึ่งมีสีซีดออกขาวเล็กน้อย เนื่องจากมีเลือดน้อย ยาวประมาณ 12-24 มิลลิเมตร หนาประมาณ 3-5 มิลลิเมตร (ผู้ชายจะมีเส้นเสียงที่ยาวกว่าผู้หญิง จึงเป็นสาเหตุให้เสียงผู้ชายและเสียงผู้หญิงต่างกัน) เป็นเนื้อเยื่อชนิดหนึ่งของกล่องเสียง มีลักษณะเป็นสายหรือเป็นเส้น มี 2 สาย ซ้ายและขวาประกบคู่ประชิดกัน ซึ่งตั้ง ขวางอยู่ตรงกลางภายในกล่องเสียง สายเสียงจะเปิดเมื่อหายใจเข้าและจะปิดเมื่อหายใจออก สายเสียงประกอบด้วยเนื้อเยื่อหลายชนิด โดยผิวนอกจะเป็นเยื่อเมือก เนื้อเยื่อส่วนในเป็นกล้ามเนื้อ เอ็น เนื้อเยื่อ หลอดเลือดและเส้นประสาท (พวงทอง ไกรพิบูลย์, 2559)

2.3 อวัยวะส่วนที่เปลี่ยนแปลงลักษณะเสียง หมายถึง อวัยวะส่วนที่ทำให้เสียงที่เปล่งออกมานั้นแตกต่างกันออกไป (ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร, 2548: 8) อันได้แก่ ช่องทางเดินของเสียง (Vocal Tract) ซึ่งประกอบด้วย ช่องคอ (Pharyngeal Cavity หรือ Pharynx) ช่องปาก (Oral Cavity) และช่องจมูก (Nasal Cavity) โดยแต่ละอย่าง อาจแสดงด้วยภาพ 2 และอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

2.3.1 ช่องคอ (Pharyngeal Cavity หรือ Pharynx) เป็นช่องอาหารส่วนต้น หรือเป็นช่องทางเดินของอากาศ อยู่ด้านหลังโคนลิ้น ต่อจากคอหอยขึ้นมา หรืออยู่ในเหนือกล่องเสียง ช่องคอจะเชื่อมระหว่างกล่องเสียงกับช่องปากและช่องจมูก

2.3.2 ช่องปาก (Oral Cavity) เป็นบริเวณตั้งแต่ริมฝีปากจนถึงลิ้นไก่ เปลี่ยนขนาดและรูปร่างได้โดยการหดตัวของลิ้น ริมฝีปากและขากรรไกร ช่องปากมีความสำคัญในการออกเสียงทุกเสียง ไม่เว้นแม้แต่เสียงพยัญชนะนาสิก อวัยวะออกเสียงภายในช่องปาก ได้แก่

2.3.2.1 ริมฝีปาก (Lips) ประกอบด้วย ริมฝีปากบน (Upper Lip) และริมฝีปากล่าง (Lower Lip) ริมฝีปากทั้งสองเป็นอวัยวะที่เคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงลักษณะได้มาก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้มีส่วนทำให้เสียงที่เปล่งออกมาแตกต่างกันออกไป

2.3.2.2 ฟัน (Teeth) ประกอบด้วย ฟันบน (Upper Teeth) และฟันล่าง (Lower Teeth) เป็นอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงพยัญชนะได้หลายเสียง

2.3.2.3 ปุ่มเหงือก (Alveolar Ridge หรือ Gum Ridge) ได้แก่ ส่วนที่อยู่ด้านในของโคนฟันบน มีลักษณะเป็นปุ่มเล็กๆ นูนออกมา

2.3.2.4 เพดานแข็ง (Hard Palate) ได้แก่ ส่วนที่อยู่ต่อจากปุ่มเหงือกไปทางด้านหลัง มีลักษณะเป็นคลื่น

2.3.2.5 เพดานอ่อน (Soft Palate) ได้แก่ ส่วนที่อยู่ต่อจากเพดานแข็งไปด้านหลัง มีลักษณะนุ่มลื่น

2.3.2.6 ลิ้นไก่ (Uvula) ได้แก่ ก้อนเนื้อเล็กๆ อยู่ต่อจากปลายเพดานอ่อน ห้อยอยู่ตรงกลางระหว่างช่องปากกับช่องจมูก

2.3.2.7 ลิ้น (Tongue) เป็นอวัยวะที่เคลื่อนไหวได้มากที่สุด สามารถแบ่งได้เป็นส่วนต่างๆ ได้ดังนี้คือ 1) ปลายลิ้น (Tip of the tongue หรือ Tongue Tip) คือ ส่วนปลายสุดของลิ้น 2) ลิ้นส่วนปลาย (Blade of the tongue หรือ Tongue Blade) คือ ส่วนที่อยู่ต่อจากปลายลิ้น 3) ลิ้นส่วนหน้า (Front of the tongue) คือ ส่วนที่อยู่ต่อจากลิ้นส่วนปลาย 4) ลิ้นส่วนกลาง (Center of the tongue) คือ ส่วนที่อยู่ต่อจากลิ้นส่วนหน้า 5) ลิ้นส่วนหลัง (Back of the tongue) คือ ส่วนที่อยู่ต่อจากลิ้นส่วนกลาง

2.3.3 ช่องจมูก (Nasal Cavity) ช่องจมูก หรือ โพรงจมูก เป็นบริเวณตั้งแต่รูจมูกไปจนถึงลิ้นไก่ อยู่ติดกับช่องอาหารส่วนต้น ยาวประมาณ 4 นิ้ว เป็นช่องที่ลมสามารถผ่านจากปอดไปสู่รูจมูกได้เมื่อลิ้นไก่เปิด ในการออกเสียงพยัญชนะนาสิก เช่น /m/, /n/ และ /ŋ/ ลมจะออกทางจมูก

3. เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ มีจำนวน 24 เสียง ซึ่งสามารถจำแนกตามตำแหน่งเกิดเสียง (Points of Articulation) ลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation) และการสั่นของเส้นเสียง (Voicing) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ตำแหน่งเกิดเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมี 8 ประเภท หากจำแนกตามตำแหน่งเกิดเสียง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับฐานและกรณ์ ดังนี้

3.1.1 เสียงจากริมฝีปากทั้งสอง (Bilabial Sounds) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /p/, /b/, /m/, และ /w/ ในการออกเสียง /p/, /b/ และ /m/ ริมฝีปากจะเคลื่อนเข้าหากันและปิดสนิทแน่น ส่วนการออกเสียงพยัญชนะ /w/ ริมฝีปากจะห่อกลม

3.1.2 เสียงจากริมฝีปากและฟัน (Labio-dental Sounds) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /f/ และ /v/ ในการออกเสียงประเภทนี้ ริมฝีปากล่างจะเคลื่อนขึ้นไปสัมผัสขอบฟันบน

3.1.3 เสียงระหว่างฟัน (Interdental Sounds) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /θ/ และ /ð/ ในการออกเสียงประเภทนี้ ปลายลิ้นจะอยู่ตรงขอบฟันบนทำให้เกิดเป็นช่องแคบๆ (Narrow Approximation)

3.1.4 เสียงจากปุ่มเหงือก (Alveolar Sounds) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /t/, /d/, /s/, /z/, /l/, /n/ และ /r/ ในการออกเสียงจากปุ่มเหงือก ปลายลิ้นจะยกขึ้นไปสัมผัสกับปุ่มเหงือกหรือบริเวณใกล้เคียงกับปุ่มเหงือก

3.1.5 เสียงจากหลังปุ่มเหงือก (Post-alveolar Sounds) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /tʃ/, /dʒ/, /j/ และ /ʒ/ ในการออกเสียงจากหลังปุ่มเหงือก ลิ้นส่วนหน้าจะเคลื่อนขึ้นไปสัมผัสบริเวณเพดานแข็งส่วนที่อยู่หลังปุ่มเหงือก

3.1.6 เสียงจากเพดานแข็ง (Palatal Sounds) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /j/ ในการออกเสียงนี้ ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสู่เพดานแข็ง

3.1.7 เสียงจากเพดานอ่อน (Velar Sounds) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /k/, /g/ และ /ŋ/ ในการออกเสียงจากเพดานอ่อน ลิ้นส่วนหลังจะยกขึ้นไปสัมผัสเพดานอ่อน

3.1.8 เสียงจากช่องระหว่างเส้นเสียง (Glottal Sound) ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /h/ ในการออกเสียงนี้ กระแสลมจะผ่านช่องระหว่างเส้นเสียงซึ่งทำหน้าที่เป็นฐานกรณ์ขึ้นมา

3.2 ลักษณะการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมี 6 ประเภท อาจจำแนกตามลักษณะการออกเสียง ดังนี้

3.2.1 เสียงระเบิด (Plosive Sounds) เกิดจากการที่ฐานกรณ์ปิดสนิท เพดานอ่อนจะยกขึ้นแตะผนังคอ ทำให้กระแสลมที่ออกมาจากปอดผ่านเข้าสู่ช่องจมูกไม่ได้ จึงผ่านเข้าไปในช่องปากและมาถูกกักไว้ชั่วขณะหนึ่ง แล้วจึงถูกปล่อยออกมาอย่างรวดเร็วพร้อมกับการปล่อยฐานกรณ์ออกโดยเร็ว ทำให้เกิดเป็นเสียงพยัญชนะระเบิด ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ /p/, /b/, /t/, /d/, /k/ และ /g/ เสียงพยัญชนะประเภทนี้บางครั้งเรียกว่า เสียงกัก (Stop Sounds) เนื่องจากในการออกเสียงพยัญชนะประเภทนี้ กระแสลมที่ออกมาจากปอดจะมาถูกกักอยู่ชั่วครู่ก่อนที่จะระเบิดออกมา

3.2.2 เสียงกักเสียดแทรก (Affricate Sounds) เกิดจากการที่ฐานกรณ์ปิดสนิท เช่นเดียวกับเสียงระเบิดหรือเสียงกัก แต่กระแสลมซึ่งถูกกักเอาไว้เพียงชั่วครู่หนึ่งจะค่อยๆ ถูกปล่อยออกมาทางปากพร้อมกับการปล่อยฐานกรณ์ออกช้าๆ ทำให้เกิดเป็นเสียงพยัญชนะกักเสียดแทรก ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ /tʃ/ และ /dʒ/

3.2.3 เสียงเสียดแทรก (Fricative Sounds) เกิดจากการที่ฐานกรณ์อยู่ชิดกันมาก กระแสลมจากปอดผ่านออกไม่สะดวก ต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมาทางปาก ทำให้เกิดเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ /f/, /v/, /θ/, /ð/, /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/ และ /h/

3.2.4 เสียงนาสิก (Nasal Sounds) เกิดจากการที่ฐานกรณ์ปิดสนิทเช่นเดียวกับเสียงระเบิดและเสียงกักเสียดแทรก แต่เนื่องจากเพดานอ่อนลดระดับลง กระแสลมจากปอดจึงผ่านเข้าไปในช่องจมูกและปล่อยออกมาทางรูจมูกพร้อมกับการปล่อยฐานกรณ์ เกิดเป็นเสียงนาสิก ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ /m/, /n/ และ /ŋ/

3.2.5 เสียงข้างลิ้น (Lateral Sound) เกิดจากการที่ปลายลิ้นสัมผัสกับปุ่มเหงือก ในขณะที่เพดานอ่อนจะเคลื่อนขึ้นเพื่อกันไม่ให้กระแสลมจากปอดผ่านเข้าไปในช่องจมูก และเนื่องจากด้านข้างของลิ้นไม่สามารถสัมผัสกับส่วนใด กระแสลมจึงผ่านออกมาทางด้านข้างของลิ้น โดยเกิดการกักของลมเพียงบางส่วนเท่านั้น คือ บริเวณปุ่มเหงือก เสียงพยัญชนะข้างลิ้นได้แก่เสียงพยัญชนะ /l/ (ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร, 2548: 62-63)

3.2.6 เสียงเปิด (Approximant Sounds) เกิดจากการที่ฐานกรณอยู่ห่างกันพอสมควร ทำให้กระแสลมจากปอดผ่านออกมาได้สะดวก โดยไม่ถูกกักหรือเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมา ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ /w/, /r/ และ /j/

3.3 การสั้นของเส้นเสียงเมื่อออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมี 2 ประเภท จำแนกตามการสั้นของเส้นเสียงได้ ดังนี้

3.2.1 เสียงก้อง หรือ เสียงโฆษะ (Voiced / Voicing Sounds) เป็นเสียงที่เกิดจากกระแสลมจากปอดผ่านเส้นเสียงซึ่งอยู่ชิดกัน ทำให้เส้นเสียงสั่น เสียงพยัญชนะก้องในภาษาอังกฤษมี 15 เสียง ได้แก่ /b/, /d/, /g/, /dʒ/, /m/, /n/, /ŋ/, /v/, /ð/, /z/, /ʒ/, /l/, /w/, /r/ และ /j/

3.2.2 เสียงไม่ก้อง หรือ เสียงอโฆษะ (Voiceless / Unvoiced Sounds) เป็นเสียงที่เกิดจากกระแสลมจากปอดผ่านเส้นเสียงซึ่งเปิดกว้าง ทำให้เส้นเสียงไม่สั่น เสียงพยัญชนะไม่ก้องในภาษาอังกฤษมี 9 เสียง ได้แก่ /p/, /t/, /k/, /tʃ/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/ และ /h/ (ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร, 2548: 63)

4. เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย

ภาษาแต่ละภาษามีจำนวนเสียงพยัญชนะที่แตกต่างกัน ภาษาอังกฤษและภาษาไทยก็เช่นกัน ภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะจำนวน 24 เสียง ในขณะที่ภาษาไทยมีจำนวน 21 เสียง ภาษาไทยในที่นี้ คือ ภาษาไทยมาตรฐาน อันหมายถึง ภาษาที่ใช้เป็นภาษาราชการ ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน ในโรงเรียน ภาษาที่ใช้ในโอกาสที่เป็นทางการต่างๆ และภาษาที่สื่อสารมวลชนต่างๆ ใช้ด้วย ไม่รวมภาษาไทยอื่นๆ หรือภาษาในถิ่นอื่นๆ หากพิจารณาจากจำนวนเสียงพยัญชนะของทั้งสองภาษาแล้ว พบว่าผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษต้องฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยอย่างน้อยจำนวน 3 เสียง นอกจากนี้ ยังมีเสียงพยัญชนะอื่นๆ อีกด้วย สำหรับในบทความนี้ได้นำเสนอเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยจำนวน 8 เสียง เพื่อแสดงเสียงพยัญชนะของทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐาน ดูตาราง 1 และตาราง 2 ประกอบ

ตาราง 1 เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

ตำแหน่งเกิดเสียง (Points of Articulation)								
ลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation)		ริมฝีปากทั้งสอง (Bilabial)	ริมปากและฟัน (Labio-dental)	(ระหว่าง) ฟัน (Inter Dental)	ปุ่มเหงือก (Alveolar)	หลังปุ่มเหงือก (Post-alveolar)	เพดานแข็ง (Palatal)	เพดานอ่อน (Velar)
	เสียงระเบิด (Plosive)	p b			t d			k g
	เสียงกักเสียดแทรก (Affricate)					tʃ dʒ		
	เสียงเสียดแทรก (Fricative)		f v	θ ð	s z	ʃ ʒ		h
	เสียงนาสิก (Nasal)	m			n			ŋ
	เสียงข้างลิ้น (Lateral)				l			
	เสียงเปิด (Approximant)	w				r	j	

จากตาราง 1 จะเห็นว่าภาษาอังกฤษมีรูปพยัญชนะซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง จำนวน 26 รูป และมีเสียงพยัญชนะ จำนวน 24 เสียง

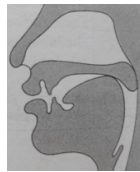
ตาราง 2 เสียงพยัญชนะในภาษาไทย

ตำแหน่งเกิดเสียง (Points of Articulation)								
ลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation)		ริมฝีปากทั้งสอง (Bilabial)	ริมปากและฟัน (Labio-dental)	ปุ่มเหงือก (Alveolar)	หลังปุ่มเหงือก (Post-alveolar)	เพดานแข็ง (Palatal)	เพดานอ่อน (Velar)	เส้นเสียง (Glottal)
	เสียงกัก อโฆษะสถิล (Unaspirated Voiceless Stop)	p ป		t ต,ฏ			k ก	ʔ อ
	เสียงกัก อโฆษะรณิต (Aspirated Voiceless Stop)	p ^h พ,ผ,ฝ		t ^h ท,ถ,ธ,ฒ,ฐ,ฑ			k ^h ข,ช,ค,ฅ,ฆ	
	เสียงกัก โฆษะ (Voiced Stop)	b บ		d ต,ฎ				
	เสียงกักกึ่งเสียดแทรก อโฆษะสถิล (Unaspirated Voiceless Affricate)				tʃ จ			
	เสียงกักกึ่งเสียดแทรก อโฆษะรณิต (Aspirated Voiceless Affricate)				tʃ ^h ช,ฉ,ฌ			
	เสียงเสียดแทรก อโฆษะ (Fricative)		f ฟ,ฝ	s ส,ซ,ศ,ษ				h ห,ฮ
	เสียงนาสิก โฆษะ (Nasal)	m ม		n น,ณ			ŋ ง	
	เสียงรวิ้ว โฆษะ (Trill)			r ร				
	เสียงข้างลิ้น โฆษะ (Lateral)			l ล				
	เสียงเปิดหรือเสียงกึ่งสระ โฆษะ (Approximant)	w ว				j ย,ญ		

จากตาราง 2 จะเห็นว่าภาษาไทยมาตรฐานมีรูปพยัญชนะซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง จำนวน 44 รูป และมีเสียงพยัญชนะ จำนวน 21 เสียง

ในบทความนี้ได้นำเสนอเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยจำนวน 8 เสียง ได้แก่เสียง /g/, /dʒ/, /v/, /θ/, /ð/, /z/, /ʃ/ และ /ʒ/ พร้อมทั้งอธิบายเทคนิคหรือวิธีการออกเสียง และแสดงภาพประกอบเพื่อความชัดเจน ซึ่งเป็นภาพที่มีแหล่งที่มาจากเคลลีและเจอร์ราร์ด (2546, หน้า 61-66) โดยมีรายละเอียดดังนี้

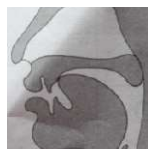
1) เสียง /g/ ซึ่งมีชื่อว่า voiced velar plosive เป็นเสียงก้อง เกิดที่เพดานอ่อนซึ่งมีฐาน คือ เพดานอ่อน และกรณ์ คือ ลิ้นส่วนหลัง เป็นเสียงระเบิด เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น gate /geɪt/ “ประตู” ตำแหน่งกลางคำ เช่น forget /fə'get/ “ลืม” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น pig /pɪg/ “สุกร” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /k/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ก ในการออกเสียงแทนเสียง /g/

/g/

วิธีการออกเสียง /g/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการถอยลิ้นส่วนหลังไปแตะเพดานอ่อน ซึ่งจะทำให้ฐานกรณปิดสนิท กระแสลมที่ออกจากปอดไม่สามารถเข้าไปในช่องจมูก จึงถูกกักไว้ในช่องปากชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นถูกปล่อยออกมาพร้อมกับการปล่อยฐานกรณอย่างรวดเร็ว ที่สำคัญต้องทำให้เส้นเสียงสั่นร่วมด้วย หากไม่มีการสั่นเส้นเสียงร่วมด้วยก็จะกลายเป็นเสียง /k/ ที่แทนด้วยอักษร ก ในภาษาไทยนั่นเอง ดังนั้น ควรฝึกคู่กันกับเสียง /k/ ในภาษาไทย เพราะมีตำแหน่งเกิดเสียงและลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะการสั่นของเส้นเสียง ผู้เรียนควรเริ่มฝึกจากการออกเสียง /k/ ก่อน แล้วตามด้วยการออกเสียง /g/ โดยการเพิ่มการสั่นของเส้นเสียง

2) เสียง /dʒ/ ซึ่งมีชื่อว่า voiced post-alveolar affricate เป็นเสียงก้อง เกิดที่หลังปุ่มเหงือก ซึ่งมีฐาน คือ เพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือก และกรณ์ คือ ลิ้นส่วนหน้า เป็นเสียงกักกึ่งเสียดแทรก เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น juice /dʒuːs/ “น้ำผลไม้” ตำแหน่งกลางคำ เช่น adjective /ədʒɪktɪv/ “คำคุณศัพท์” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น stage /steɪdʒ/ “เวที” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /tʃ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร จ ในการออกเสียงแทนเสียง /dʒ/ ในตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ สำหรับตำแหน่งท้ายคำนั้นอาจมีการใช้เสียง /tʃ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ต และ ฐ หรือ เสียง /s/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ซ, ฌ, ส และ ศ ด้วย

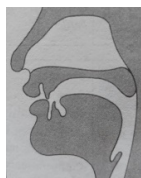

/dʒ/

วิธีการออกเสียง /dʒ/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการเคลื่อนลิ้นส่วนหน้าไปแตะเพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือก ซึ่งจะทำให้ฐานกรณปิดสนิท กระแสลมที่ออกจากปอดไม่สามารถเข้าไปในช่องจมูก จึงถูกกักไว้ในช่องปากชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นถูกปล่อยออกมาพร้อมกับการปล่อยฐานกรณอย่างช้าๆ ที่สำคัญต้องทำให้เส้นเสียงสั่นร่วมด้วย หากไม่มีการสั่นเส้นเสียงร่วมด้วยก็จะกลายเป็นเสียง /tʃ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร จ ในภาษาไทยนั่นเอง ดังนั้น ควรฝึกคู่กันกับเสียง /tʃ/ ในภาษาไทย เพราะมีตำแหน่งเกิดเสียงและลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะการสั่นของเส้นเสียง นอกจากนี้ เสียง /dʒ/ ในภาษาอังกฤษริมฝีปากต้องห่อกลมด้วย

ผู้เรียนควรเริ่มฝึกจากการออกเสียง /t/ ก่อน แล้วตามด้วยการออกเสียง /dʒ/ ด้วยการเพิ่มการสั่นของเส้นเสียง พร้อมกับการห่อปากด้วย

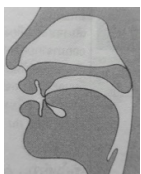
3) เสียง /v/ ซึ่งมีชื่อว่า voiced labio-dental fricative เป็นเสียงก้อง เกิดที่ริมฝีปากและฟัน ซึ่งมีฐาน คือ ฟันบน และกรณ์ คือ ริมฝีปากล่าง เป็นเสียงเสียดแทรก เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น *vanilla* /və'nɪlə/ “วนิลา” ตำแหน่งกลางคำ เช่น *proverb* /'prɒvɜːb/ “สุภาษิต” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น *prove* /pruːv/ “พิสูจน์” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /w/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ว ในการออกเสียงแทนเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นคำและกลางคำ ส่วนในตำแหน่งท้ายคำ มักใช้เสียง /b/ ซึ่งแทนด้วยอักษร บ หรือ เสียง /f/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ฟ, ฝ

/v/

วิธีออกเสียง /v/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการเคลื่อนริมฝีปากล่างขึ้นไปสัมผัสกับขอบฟันบนเบาๆ เพดานอ่อนยกขึ้น กระแสลมจากปอดจะเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบนออกมา ที่สำคัญต้องทำให้เส้นเสียงสั่นร่วมด้วย หากไม่มีการสั่นเส้นเสียงร่วมด้วยก็จะกลายเป็นเสียง /f/ ดังนั้น ควรฝึกคู่กันกับเสียง /f/ เพราะมีตำแหน่งเกิดเสียงและลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะการสั่นของเส้นเสียง ผู้เรียนควรเริ่มฝึกจากการออกเสียง /f/ ก่อน แล้วตามด้วยการออกเสียง /v/ โดยการเพิ่มการสั่นของเส้นเสียง

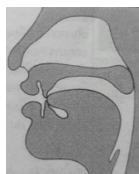
4) เสียง /θ/ ซึ่งมีชื่อว่า voiceless inter-dental fricative เป็นเสียงไม่ก้อง เกิดจากฟัน ซึ่งมีฐาน คือ ฟันบน และกรณ์ คือ ปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนปลาย เป็นเสียงเสียดแทรก เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น *thin* /θɪn/ “ผอม” ตำแหน่งกลางคำ เช่น *mathematician* /məθə'mæ'tɪʃn/ “นักคณิตศาสตร์” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น *north* /nɔːθ/ “เหนือ” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /t/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ต และ ถ เสียง /tʰ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ท, ถ, ฐ, ฒ, ฐ และ ฑ หรือ เสียง /s/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ซ, ฅ, ส และ ศ ในการออกเสียงแทนเสียง /θ/

/θ/, /ð/

วิธีออกเสียง /θ/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการเคลื่อนปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนปลาย ไปแตะขอบฟันบน หรือ ให้อยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่าง มีการเกร็งลิ้นเล็กน้อย ทำให้เกิดช่องแคบๆ กระแสลมจากปอดจะเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนปลายกับขอบของฟันบนออกมา

5) เสียง /ð/ ซึ่งมีชื่อว่า voiced inter-dental fricative เป็นเสียงก้อง เกิดจากฟัน ซึ่งมีฐาน คือ ฟันบน และกรณ์ คือ ปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนปลาย เป็นเสียงเสียดแทรก เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น *they* /ðeɪ/ “พวกเขา” ตำแหน่งกลางคำ เช่น *heathen* /'hiːðn/ “คนนอกศาสนา” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น *bathe* /beɪð/ “อาบน้ำ” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /d/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ด และ ฎ ในการออกเสียงแทนเสียง /ð/ ในตำแหน่งต้นคำ ใช้เสียง /t/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ต และ ถ เสียง /tʰ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ท, ถ, ฐ, ฒ, ฐ และ ฑ หรือ เสียง /s/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ซ, ฅ, ส และ ศ ในตำแหน่งกลางคำและท้ายคำ

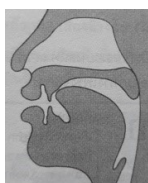

/θ/

/ð/

วิธีออกเสียง /ð/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการเคลื่อนปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนปลาย ไปแตะขอบฟันบน หรือ ให้อยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่าง มีการเกร็งลิ้นเล็กน้อย ส่วนกลางของลิ้นจะมีลักษณะเป็นร่อง ทำให้เกิดช่องแคบๆ กระแสลมจากปอดจะเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนปลายกับขอบของฟันบนออกมา ที่สำคัญต้องทำให้เส้นเสียงสั่นร่วมด้วย หากไม่มีการสั่นเส้นเสียงร่วมด้วยก็จะกลายเป็นเสียง /θ/ ดังนั้น ควรฝึกคู่กันกับเสียง /θ/ เพราะมีตำแหน่งเกิดเสียงและลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะการสั่นของเส้นเสียง ผู้เรียนควรเริ่มฝึกจากการออกเสียง /θ/ ก่อน แล้วตามด้วยการออกเสียง /ð/ โดยการเพิ่มการสั่นของเส้นเสียง

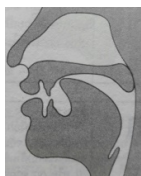
6) เสียง /z/ ซึ่งมีชื่อว่า voiced alveolar fricative เป็นเสียงก้อง เกิดที่หลังปุ่มเหงือก ซึ่งมีฐาน คือ ปุ่มเหงือก และกรณ์ คือ ลิ้นส่วนปลาย เป็นเสียงเสียดแทรก เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น zinc /zɪŋk/ “สังกะสี” ตำแหน่งกลางคำ เช่น zigzag /'zɪgzæg/ “เส้นคดเคี้ยว” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น freeze /fri:z/ “การทำให้เย็นจนแข็ง” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /s/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ซ, ษ, ส และ ศ ในการออกเสียงแทนเสียง /z/ ทั้งในตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ สำหรับตำแหน่งท้ายคำนั้นอาจมีการใช้เสียง /t/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ต และ ฏ ด้วย

/z/

วิธีออกเสียง /z/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการเคลื่อนลิ้นส่วนปลายเข้าไปใกล้ๆ ปุ่มเหงือก แต่ไม่แตะปุ่มเหงือก มีการเกร็งลิ้นเล็กน้อย ส่วนกลางของลิ้นจะมีลักษณะเป็นร่อง ทำให้เกิดช่องแคบๆ กระแสลมจากปอดจะเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นส่วนปลายกับปุ่มเหงือกออกมา ที่สำคัญต้องทำให้เส้นเสียงสั่นร่วมด้วย หากไม่มีการสั่นเส้นเสียงร่วมด้วยก็จะกลายเป็นเสียง /s/ ดังนั้น ควรฝึกคู่กันกับเสียง /s/ เพราะมีตำแหน่งเกิดเสียงและลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะการสั่นของเส้นเสียง ผู้เรียนควรเริ่มฝึกจากการออกเสียง /s/ ก่อน แล้วตามด้วยการออกเสียง /z/ โดยการเพิ่มการสั่นของเส้นเสียง

7) เสียง /ʃ/ ซึ่งมีชื่อว่า voiceless post-alveolar fricative เป็นเสียงก้อง เกิดที่หลังปุ่มเหงือก ซึ่งมีฐาน คือ เพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือก และกรณ์ คือ ลิ้นส่วนหน้า เป็นเสียงเสียดแทรก เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น shame /ʃeɪm/ “ความอับอาย” ตำแหน่งกลางคำ เช่น secessionist /sɪ'seʃənɪst/ “ผู้สนับสนุนการแบ่งแยกดินแดน” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น fish /fɪʃ/ “ปลา” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /tʃ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ช, ฉ และ ฌ ในการออกเสียงแทนเสียง /ʃ/ ทั้งในตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ สำหรับตำแหน่งท้ายคำนั้นอาจมีการใช้เสียง /t/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ต และ ฏ และใช้เสียง /S/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ซ, ษ, ส และ ศ ด้วย

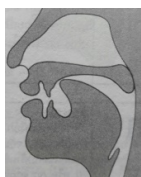

/s/

/3/

วิธีออกเสียง /s/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการเคลื่อนลิ้นส่วนหน้าไปใกล้แต่ไม่แตะเพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือก ฟันบนและฟันล่างเกือบสัมผัสกัน ในขณะที่ออกเสียงนี้ให้ท่อและยื่นริมฝีปากออกไปเล็กน้อย มีการเกร็งลิ้นเล็กน้อย ส่วนกลางของลิ้นจะมีลักษณะเป็นร่อง ทำให้เกิดช่องแคบๆ กระแสลมจากปอดจะเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นส่วนหน้ากับเพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือกออกมา

8) เสียง /3/ ซึ่งมีชื่อว่า voiced post-alveolar fricative เป็นเสียงก้อง เกิดที่หลังปุ่มเหงือก ซึ่งมีฐาน คือ เพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือก และกรณ์ คือ ลิ้นส่วนหน้า เป็นเสียงเสียดแทรก เสียงนี้ปรากฏในคำได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ เช่น *gigue* /ʒi:ɡ/ “จิก” ตำแหน่งกลางคำ เช่น *occasion* /ə'keɪʒən/ “โอกาส” และตำแหน่งท้ายคำ เช่น *beige* /beɪʒ/ “สีเบจ” ผู้เรียนชาวไทยมักใช้เสียง /tʃ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร จ ในการออกเสียงแทนเสียง /3/ ในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ใช้เสียง /tʃ/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ช, ฉ และ ฌ และใช้เสียง /s/ ในตำแหน่งกลางคำ สำหรับตำแหน่งท้ายคำนั้นอาจมีการใช้เสียง /s/ ซึ่งแทนด้วยอักษร ซ, ฌ, ส และ ศ ด้วย

/s/

/3/

วิธีออกเสียง /3/ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คือ ให้เริ่มจากการเคลื่อนลิ้นส่วนหน้าไปใกล้แต่ไม่แตะเพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือก ฟันบนและฟันล่างเกือบสัมผัสกัน ในขณะที่ออกเสียงนี้ให้ท่อและยื่นริมฝีปากออกไปเล็กน้อย มีการเกร็งลิ้นเล็กน้อย ส่วนกลางของลิ้นจะมีลักษณะเป็นร่อง ทำให้เกิดช่องแคบๆ กระแสลมจากปอดจะเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นส่วนหน้ากับเพดานแข็งส่วนที่อยู่ถัดจากปุ่มเหงือกออกมา ที่สำคัญต้องทำให้เส้นเสียงสั่นร่วมด้วย หากไม่มีการสั่นเส้นเสียงร่วมด้วยก็จะกลายเป็นเสียง /s/ ดังนั้น ควรฝึกคู่กันกับเสียง /s/ เพราะมีตำแหน่งเกิดเสียงและลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะการสั่นของเส้นเสียง ผู้เรียนควรเริ่มฝึกจากการออกเสียง /s/ ก่อน แล้วตามด้วยการออกเสียง /3/ โดยการเพิ่มการสั่นของเส้นเสียง

บทสรุป

เสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาโดยอาศัยอวัยวะภายในปากหนึ่งคู่ ซึ่งรวมเรียกว่า ฐานกรณ์ (Articulator) กระบวนการในการออกเสียงประกอบด้วยอวัยวะสำคัญสามส่วน คือ อวัยวะส่วนที่ทำให้เกิดลม ซึ่งได้แก่ ปอด หลอดลม และกระบังลม อวัยวะส่วนที่ทำให้เกิดเสียงพูด อันได้แก่ กล่องเสียง และเส้นเสียง และอวัยวะส่วนที่เปลี่ยนแปลงลักษณะเสียง ได้แก่ ช่องทางเดินของเสียง ซึ่งประกอบด้วย ช่องคอ ช่องจมูก และช่องปาก อันได้แก่ ริมฝีปากทั้งสอง ฟัน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน ลิ้นไก่ และลิ้น

เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ มีจำนวน 24 เสียง คือ /p/, /b/, /m/, /w/, /f/, /v/, /θ/, /ð/, /t/, /d/, /s/, /z/, /l/, /n/, /r/, /ʃ/, /dʒ/, /ʒ/, /ʃ/, /j/, /k/, /g/, /ŋ/ และ /h/ สามารถจำแนกตามตำแหน่งเกิดเสียง (Points of Articulation) อันได้แก่ เสียงจากริมฝีปากทั้งสอง เสียงจากริมฝีปากและฟัน เสียงระหว่างฟัน เสียงจากปุ่มเหงือก เสียงจากหลังปุ่มเหงือก

เสียงจากเพดานแข็ง เสียงจากเพดานอ่อน และเสียงจากช่องระหว่างเส้นเสียง ลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation) อันได้แก่ เสียงระเบิด เสียงกักเสียดแทรก เสียงเสียดแทรก เสียงนาสิก เสียงข้างลิ้น และเสียงเปิด และการสั่นของเส้นเสียง (Voicing) อันได้แก่ เสียงก้อง และเสียงไม่ก้อง

เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยซึ่งบทความนี้ได้นำเสนอจำนวน 8 เสียง ได้แก่ เสียง /g/, /dʒ/, /v/, /θ/, /ð/, /z/, /j/ และ /ʒ/ นั้น หากผู้เรียนชาวไทยต้องการออกเสียงเหล่านี้ให้ถูกต้องและชัดเจน ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา อย่าพยายามนำเสียงพยัญชนะในภาษาไทยที่มีเสียงคล้ายกันไปออกเสียงแทนพยัญชนะภาษาอังกฤษทั้ง 8 เสียงนี้ ควรเริ่มด้วยการศึกษาหลักและวิธีการออกเสียงแต่ละเสียงอย่างถูกต้องให้เข้าใจเสียก่อน จากนั้นจึงฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพราะเป็นเรื่องปกติที่ในเมื่อภาษาไทยไม่มีเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษข้างต้น ผู้เรียนชาวไทยก็ต้องมีการศึกษาและฝึกฝนบ่อยๆ ในที่สุดก็สามารถออกเสียงเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

บรรณานุกรม

เคลลี่และเจอร์ราร์ด. (2546). *วิธีสอนการออกเสียง*. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เพียร์สัน

เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า จำกัด.

แคพแพลน. (2559). *ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ*. สืบค้นเมื่อ 2 มิถุนายน 2559,

จาก <https://www.kaplaninternational.com/th/benefits-learning-english>

ปรามมภรณ์ โชติกเสถียร. (2548). *การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ*.

กรุงเทพมหานคร: บริษัทด้านสุขภาพการพิมพ์ จำกัด.

พนัส เฉลิมแสนยากร. (2559). *ปอด: กายวิภาคปอด (Lung anatomy) / สรีรวิทยาของปอด (Lung*

physiology). สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก

<http://haamor.com/th/%E0%B8%9B%E0%B8%AD%E0%B8%94/#article102>

พนัส เฉลิมแสนยากร. 2559. *ปอด: กายวิภาคปอด (Lung anatomy) / สรีรวิทยาของปอด (Lung*

physiology). สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก

<http://haamor.com/th/%E0%B8%9B%E0%B8%AD%E0%B8%94/#article102>

พวงทอง ไกรพิบูลย์. (2559). *สายเสียง หรือ เส้นเสียง*. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก

<http://haamor.com/th/%E0%B8%AA%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%B5%E0%B8%A2%E0%B8%87/>

พวงทอง ไกรพิบูลย์. (2559). *เชื้อดื้อยา ซูเปอร์บั๊ก (Superbug)*. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก

<http://haamor.com/th/%E0%B8%AB%E0%B8%A5%E0%B8%AD%E0%B8%94%E0%B8%A5%E0%B8%A1/>

โรงพยาบาลกรุงเทพ. (2552). *การผ่าตัดปอดโดยใช้กล้องส่อง*. สืบค้นเมื่อ 24 สิงหาคม 2552, จาก

<http://www.bangkokhospital.com/tha/LungMicroscope.aspx>.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2559). *ภาษาอังกฤษ*. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2559, จาก

<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%A0%E0%B8%B2%E0%B8%A9%E0%B8%B2%E0%B8%AD%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%A4%E0%B8%A9#.E0.B8.81.E0.B8.B2.E0.B8.A3.E0.B8.81.E0.B8.A3.E0.B8.B0.E0.B8.88.E0.B8.B2.E0.B8.A2.E0.B8.97.E0.B8.B2.E0.B8.87.E0.B8.A0.E0.B8.B9.E0.B8.A1.E0.B8.B4.E0.B8.A8.E0.B8.B2.E0.B8.AA.E0.B8.95.E0.B8.A3.E0.B9.8C>

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. 2559. *สัทอักษรสากล*. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก

<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AA%E0%B8%B1%E0%B8%97%E0%B8%AD%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%A3%E0%B8%AA%E0%B8%B2%E0%B8%81%E0%B8%A5>

วิชาการดอทคอม. (2557). *ทักษะการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21*. สืบค้นเมื่อ 16 มีนาคม 2558, จาก

<http://www.vcharkarn.com/varticle/60454>

สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (ม.ป.ป.). *ระบบเสียงภาษาไทยออนไลน์*, สืบค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2560, จาก

http://pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Consonant_eng.html

สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (ม.ป.ป.) *ระบบเสียงภาษาไทยออนไลน์*, สืบค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2560, จาก

http://pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Consonant_thai.html

อภัย ราษฎร์วิจิตร. (2559). *ฮาโลเพอริดอล (Haloperidol)*. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก

<http://haamor.com/th/%E0%B8%81%E0%B8%B0%E0%B8%9A%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%A5%E0%B8%A1/>

อมร ทวีศักดิ์. (2542). *สัทศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: บริษัท สหธรรมิก จำกัด.

อินเตอร์สกอแลชิพ. (2559). *10 ภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก (World's Top Languages)*. สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2558, จาก <http://th.interscholarship.com/tonsung/1440>

Encyclopedia Britannica. (2016). *Phoneme*. Retrieved June 22, 2016, from

<https://www.britannica.com/topic/phoneme>

Hornby, A S. (2000). *Oxford Advanced Learner's Dictionary*. Oxford: Oxford University Press.